

本地区邮政编码
100015
中国邮政

Xiānfēng! Beeldhouwkunst van de Chinese avant-garde/ Chinese avant-garde sculpture

Maker onbekend

Beeldhouwkunst is in het China van vandaag een 'schone kunst' die een buitengewone verscheidenheid biedt. In de sfeer van bevrijd en eclectisch scheppen die de wereld van de hedendaagse kunst van de Chinese avant-garde kenmerkt, heeft de beeldhouwkunst een veelheid aan gezichten gekregen. Het zijn uitzonderlijke en krachtige werken die provocerend en opzienbarend zijn in hun universaliteit.

Beeldhouwers staan bij de elite in China traditioneel niet hoog in aanzien. Er zijn prachtige beelden geschapen ter versiering van tempels, begraafplaatsen, openbare pleinen en gebouwen maar zelden kent men nog de naam van de schepper. Men zag de beeldhouwkunst meer als een ambacht dan als een kunst omdat er handvaardigheid aan te pas komt, in tegenstelling tot het intellectuele en verheven karakter van de kalligrafie of het schilderen met penseel. Hoewel men alom beelden zag en waardeerde bleven de makers van het werk anoniem.

Toen begin twintigste eeuw in China de eerste kunstacademies in westerse stijl werden geopend en kunstenaars na hun studie aan Europese kunstacademies terugkeerden, werd weldra de gedachte gemeengoed dat beeldhouwen nog iets anders kon zijn dan een ambacht. De opkomst – na 1949 – van het socialistisch-realisme rangeerde de ontwikkeling van de beeldhouwkunst weer enige decennia op een zijspoor. Het socialistisch-realisme werd aangeprezen als de enig betamelijke stijl voor de openbare kunst van de communistische revolutie. Ook dit was kunst van een onbekende kunstenaar die onbaatzuchtig schiep tot meerdere glorie van het land en tot stichting van zijn kameraden. De onderwerpen bleven beperkt tot politieke idealen, leiders en modelburgers van het bevrijde communistische China. Door de grotere uitwisseling van ideeën in het China van de jaren '80 en '90 en de ontplooiing van individuele scheppingsdrang hebben kunstenaars hun eigen ideeën omgezet in sculpturen zoals in alle schone kunsten. Het resultaat was een ongebreidelde en rijke verscheidenheid aan scheppingen die zich heeft uitgebreid en alle oude grenzen van ideologie, vorm en functie heeft overschreden. We hebben nu beelden ter wille van de beelden, niet langer ondergeschikt aan de behoefte van tempels, religies en politici.

Sociaal engagement

Al het werk van een kunstenaar is in zekere mate sociaal bepaald omdat men zich nooit volledig kan onttrekken aan zijn sociale omgeving, zeker niet als die zo hersenschimmig is als in het hedendaagse China. Niettemin zijn er kunstenaars die bewust sociale onderwerpen tot raison d'être van hun werk maken. Zo'n kunstenaar is Zhang Dali. Zijn atelier bevindt zich in een buitenwijk van Peking en daar maakte Zhang kennis met een

Sculptor Anon.

Sculpture today in China is a fine art offering an extraordinary diversity of work. In the atmosphere of liberated and eclectic creation that is the contemporary art world of the Chinese avant garde, sculpture has taken on a multitude of faces. These are exceptional and powerful works, thought provoking and startling in their universality.

Sculptors have not traditionally held a place of high esteem among the elite in China. Magnificent sculptures have been made to adorn temples, burial sites, public places and buildings but rarely has the name of the creator been remembered. Sculpture was regarded closer to craft than a fine art because it involved manual skills, unlike the intellectual and rarefied nature of calligraphy or brush painting. Although sculptures were readily seen and appreciated, those who created the works remained anonymous.

When the first western style art academies opened in China in the early twentieth century and artists returned after studies in European art academies, the idea that sculpture could be other than a craft, a fine art in fact, was more readily accepted. The advent of Socialist Realism after 1949 side-tracked the development of sculpture for a few decades. Socialist Realism was championed as the only style befitting the public art of the communist revolution. This too was an art of the unknown sculptor selflessly creating for the greater glory of the country, for the edification of his comrades. Subject matter was restricted to political leaders and ideal, model citizens of the liberated communist China. With the greater exchange of ideas in China in the 1980s and 1990s and the flourishing of individual approaches to creation, artists have brought their own ideas to sculpture as they have to all the fine arts. The result has been an unrestrained and rich variety of creation which has extended and surpassed all old boundaries of ideology, form and function. We have sculpture for sculpture's sake, no longer subordinate to the needs of temples, religions or politicians.

Socially Engaged

All artists' work is socially involved to some degree as one cannot extricate oneself completely from one's social surroundings, and especially those so chimeric as in contemporary China. Nevertheless there are artists who make a point of making social issues the raison d'être of their work. One such artist is Zhang Dali. Having his studio on the outskirts of Beijing, Zhang Dali became acquainted with a community of migrant workers who lived nearby. He wanted to bring these people and their hard, bitter lives to the attention of the public, and did so by creating head and body casts of volunteers from among these people. The technique of casting on the body captures in intimate detail each person and thus transmits an intense

Zhang Dali

Chinese telgen/
Chinese Offspring 2003
20 beelden/statues
kunsthar/synthetic resin
manshoog/mansized

groep rondtrekkende arbeiders die in de buurt huisden. Hij wilde deze mensen en hun harde, bittere bestaan onder de aandacht brengen bij het publiek en deed dat door afgietsels te maken van hoofd en lijf van vrijwilligers onder hen. De techniek van het afgieten op het lichaam legt elke persoon tot in hoogst eigen detail vast en dit geeft het besef dat dit een individu is, een echte persoonlijkheid, letterlijk met alle gebreken van dien, in tegenstelling tot de naamloze, anonieme massa.

Deze beelden zijn veel minder mooi dan de schilderijen in dezelfde serie. Er is geen verschil tussen het kunstwerk en het model, geen plaats voor enige vorm van idealisme om de aard van die lichamen te veranderen. Zhang Dali gelooft dat het de functie van de kunstenaar is de ziekte in de maatschappij bloot te leggen en zo een begin te maken aan de oplossing van het probleem. Hij voelt grote sympathie voor deze mensen en zegt dat hij dit zelf zou kunnen zijn of familie van hem of van wie dan ook. Als je naar hen lacht dan lach je naar je eigen soort.

De presentatie van deze afgietsels is beslissend voor het overbrengen van de boodschap. Ze hangen onderstboven te kijk aan touwen die om hun enkels geknoopt zijn. Het beeld is schokkend: ze hangen als kadavers in de lucht in het ongewisse tussen hemel en hel. De kunstenaar gebruikt het Chinese 'dao xuan' om uit te drukken dat ze onderstboven in het ongewisse hangen zonder innerlijke kracht om hun lichaam te bewegen. Het werk karakteriseert de geest, ofwel het gebrek daaraan, van deze arbeiders. Voor Zhang zijn deze beelden levende taxonomie, een menselijke versie van een insectenverzameling ('biao ben') maar dan met levende mensen als specimen. Het is een documentatie van de soort, op een bepaald moment in de geschiedenis. In een andere tijd zouden de lichamen anders zijn.

Deze mensen zijn het product, het Chinese product van het nieuwe China. Voorheen hadden ze niet zo rond kunnen trekken op zoek naar werk, maar de openstelling van hun land en de economie biedt die mogelijkheid en het risico dat daarmee verbonden is. Nog enkele tientallen jaren geleden zou in hun noden zijn voorzien door hun werk- eenheid of commune maar die zekerheid schenkt de nieuwe onafhankelijkheid niet. Volgens de kunstenaar kan men het bestaan van deze rondtrekkende arbeiders omschrijven als hard en ruig en dat is ook wat Zhang Dali's kunst uitdrukt. Wie niet bewegen is kan anderen niet bewegen met zijn kunst.

Paspoort van Wang Jin gaat over het menszijn. Begin jaren '90 vroeg Wang acht maal een visum aan voor de Verenigde Staten en tot acht maal toe werd hem het visum geweigerd. Zijn vrouw was daar al: zij had een visum gekregen om er te gaan te studeren. Wang Jin – pas getrouwd – wilde zich bij haar voegen. Het was een moeilijke tijd voor

feeling of an individual, a real person, literally 'warts and all' as opposed to a nameless and faceless mass.

These sculptures are far less beautiful than the paintings in the same series. There is no distance between the work of art and the model, no chance for any form of idealism to alter the nature of these bodies. Zhang Dali believes it is the function of the artist to reveal the illness in society and by doing so to start solving the problem. He feels great sympathy with these people saying they could be himself or his or anyone else's relatives. If you laugh at them then you are laughing at your own kind.

The presentation of the body casts is vital to transmitting the message. They are shown hanging upside down from ropes tied around their ankles. The imagery is shocking: hanging like carcasses of meat, in mid-air as in limbo between hell and heaven. The artist uses the Chinese 'dao xuan' to express being upside down in limbo without any inner strength to turn their bodies. These works capture the spirit, or lack thereof, of these workers. For Zhang Dali his sculptures are living taxonomy, a human version of insect samples ('biao ben') except the specimens are live people. It is a documentation of the species at a specific moment in history. In another time the bodies would be different.

These people are truly offspring, *Chinese Offspring*, the products of the new China. Whereas previously they would not have been able to travel in search of work, the opening up of their country and economy has offered opportunity and the risk associated with it. Whereas all their needs would have been seen to by their work unit or commune a few decades ago, their new independence means no such security. For the artist, strong and wild describes the situation of the migrant workers and so is the expression of Zhang Dali's art. If one is not moved, one cannot move others by one's art.

Passport by Wang Jin is about mankind. In the early 1990s Wang Jin applied eight times for a visa to go to the USA and was refused the visa eight times. His newlywed wife was already there, having been given a visa to study. Wang Jin wanted to join her. 1990 was a difficult time for artistic expression and Wang Jin believed that America would offer new opportunities. Time after time he arrived at the American embassy in Beijing at 7 in the morning to be the first in the queue, full of hope that he would fulfil his dream of going to the USA. It was the land of hope, the land of liberty, the land of freedom where human rights were championed, the land of opportunity where all had an equal chance, so said the political rhetoric. It was not to be for Wang Jin. He never made it to America in those years and eventually he and his wife decided to divorce since she did not return to China. The experience left a very sober young man who realised he could rely

Zhang Dali

[1963, Harbin, Heilongjiang
Province, China]

Tijdens zijn zesjarig verblijf in Italië, 1989-1995, ging Zhang op zoek naar een eigen expressie in een vreemde omgeving en koos voor de graffiti kunst. De contouren van zijn eigen, op een muur gespoten kale hoofd werden al spoedig zijn handelsmerk dat na terugkeer in zijn geboorteland ook op veel plaatsen de Chinese hoofdstad sierde. Daarna ontplooidde hij zijn ideeën in de serie *Sloop* waarbij hij het silhouet van zijn hoofd uitbakte in sloopprijpe woningen. De manier waarop de kunstenaar commentaar gaf op de sloop van het oude Peking is tegen de specifieke achtergrond van China heel opmerkelijk. Artistiek gezien was het een schaamteloos experiment, nog afgezien van het gevaar dat de nachtelijke uitvoering van zijn ideeën met zich meebracht. Het maakte Zhang destijds tot een soort guerilla-kunstenaar. De interesse van de kunstenaar voor een dialoog met zijn medeburgers en de bewustmaking van hun milieu kwam ook tot uiting in zijn schilderijen waarin hij rondtrekkende arbeiders portretteert: hun gezichten zijn opgebouwd uit de herhaling van het merk AK-47, de naam van het aanvalswapen van het Sovjetleger, in de taal van Zhang Dali het symbool van geweld in het dagelijks leven. Vervolgens ging hij over tot het gieten van honderd koppen uit naam van de talloze bouwers van het nieuwe China, om het bestaan van deze vergeten leden van de samenleving te documenteren en een gedenkteken op te richten ter ere van de gezichtloze, naamloze, stemloze massa: menselijk materiaal dat overal ter wereld en in alle tijden wordt aangesleept, hetzij voor de opbouw van het land, voor de oorlogvoering of voor enig ander doel van de heersende macht. In de beeldenreeks *Ras* breidt Zhang Dali zijn ideeën verder uit met het gieten van een heel leger van rondtrekkende arbeiders. De vertoning van deze beelden-naar-het-leven – ondersteboven hangend aan de zoldering – verwijst naar hun positie als slachtoffer van de voortdurende sociaal-economische veranderingen: zij dobberen hulpeloos rond zonder vaste grond.

Afgestudeerd aan de Centrale Academie van Schone Kunsten en Vormgeving in Peking. Woont en werkt in Peking.

During his 6 years' stay in Italy from 1989-1995 Zhang Dali in his pursue to express himself in a foreign environment started to use the art of graffiti. The outline of his own bold head sprayed on a wall became soon his trademark as it appeared on many corners of the Chinese capital after the artist's return to his home country. Soon Zhang evolved his ideas in his *Demolition* series where he chiseled his head's silhouette out of the structures of soon to be erased old housings. Against the specific background of China the artist's way of commenting on the deconstruction of the old Beijing is remarkable and has to be considered as brazenly experimental in terms of art, not forgetting the danger involved to put his ideas into effect, which was only possible during night and made Zhang Dali to a kind of guerilla artist at the time. The artists' always intense concern for a dialogue with his fellow citizens and the creation for awareness of their environment were also brought up in his paintings in which he portraits migrant workers building their faces up through the repetition of the mark AK-47, the name of the assault rifle used by the Soviet Army, and in Zhang's language a symbol for violence in our everyday life. He then moved on to cast 100 heads on behalf of the countless builders of modern China, these forgotten members of society, documenting their existence, moreover putting up a memorial in honor of the faceless, nameless, voiceless masses – human material which is actually consummated all of over the world through all the times, either by building up a country, war or other goals of the ruling power. In the sculpture series *Race* the artist further expands his ideas, casting the whole body of migrant workers. The display of these real life sculptures – in up-side-down position hanging from the ceiling – draws the attention to their state of being victims of the ongoing socioeconomic changes: they are floating, helplessly and without foundation.

Graduated from the Central Academy of Fine Arts and Design in Beijing. Lives and works in Beijing.

Chinese telgen/ Chinese Offspring 2003

20 beelden/statues
synthetische hars/synthetic resin
manshoog/mansized
met dank aan/with thanks to
Chinese Contemporary (gallery),
London/Beijing
[p. 25]

100 Chinezen/100 Chinese 2001

25 koppen/heads
synthetische hars/synthetic resin
30 x 25 x 25 cm
met dank aan/with thanks to
Chinese Contemporary (gallery),
London/Beijing

